

מה קורה בכלא הנשים נוה-תירצה? גלית מיזרחי (מימין), הנאשמת בשוד מזויין, מספרת על חיי הכלא שבו היא נמצאת — מבלי להסתיר דבר

לסביבות בכלא

כאשר חוזרים מהחופשה, לא נכנסים לאגף, קודם שעוברים צילום רנטגן. בדרך-כלל צילום-רחם. ידוע שהקרינה של הרנטגן יכולה להיות מזיקה, אך מטרת הצילום היא לברוק אם מחזירים סמים לכלא בתוך הגוף. מי שלא מסכימה לצילום-הרנטגן, נשלחת לכיור, ושם אפשר להתייבש עד שמסכימים. בקיצור, מחוסרי-ברירה כולן נאלצות להסכים לצילום. כל זה לא מספק את הנהלת הכלא, וכך קורה לפעמים, כשהם חושדים שיש סמים גם אם הצילום בסדר, נשלחים לכיור עד למחרת היום, ואז עושים צילום נוסף. אני לא מבינה למה שולחים לכיור ולא מסתפקים בתנאי אגף בכיור. הסוהרות עושות מה שבה להן, כמו למשל רוחמישמעת. עד שהרוח מד

או בחדר מחודר וגם סכין. במיקרה אחר היתה עובדה זו גורמת לישיבה בכיור, וכמוכן לשלילת חופשה.

בעניין החופשות יש נוהלים די קבועים. ככל שלושה חודשים מגיעה חופשה לאסירה שמתנהגת בסדר. יש אסירות שהן יותר מבסדר, ואז הן יוצאות לחופשה כל חודשיים — כל זאת לאחר ריצוי של מחצית תקופת המאסר.

יש כמה קטגוריות: (א) לא יוצאת לחופש בכלל.

(ב) יוצאת לחופשה וחוזמת פעמיים ביום במיטרה, בנוסף למעצרי-בית מדרת החשכה.

יש גם חופשות הקשורות לאירועים במישפחה. כגון חתונה, כרימיצוה או מיקרה אבל.

(ג) יוצאת לחופשות רגילות, ללא תנאים. יש זכות לאסירה מקטגוריה ב', אחרי שתי חופשות, להגיש עירעור כדי לעבור לקטגוריה ג'. יש הרבה אי-סירות שהגישו עירעור, ולאחר תקופה נענו כי העניין נמצא בטיפול. עברו חודשים רבים, והעניין עדיין בטיפול.

כיות. אני חושבת שכלל זה שלא היה לי חום של בית, מצאתי אהבה אצל נשים. אני לא אוהבת מישהו באופן קבוע.

המאסר הראשון שלי היה על מירמה. זה היה בגיל 16. הכרתי חברה שעבדה במישרד של חברה לתעשיות-קירור. היא היתה גובה צ'קים על חובות ששילמו לחברה. את הצ'קים נתנה לי, ויחד הפקרנו אותם בחשבון. עד שגילו את זה, גרתי כירה ברמת-גן, שילמתי 300 רולר שכר-דירה, הסתובבתי במוניות ובמיסדות יקרות, קניתי בגדים לי ולחברות שלי. כל זה עד שנתפסתי ונשפטתי לבית-הסוהר.

הכל התנהל יופי, עד שהפקידה מסרה למנהל, והוא פנה למיטרה. חיכר לי מהמיטרה, וכשנכנסתי לבנק כרגיל, נעצתי.

נשפטתי לחצי שנה, וישבתי ארבעה חודשים. זה היה מאסר ראשון. לאחר חמישה חודשים חזרתי לבית-הסוהר. יש כל מיני טיפוסיות בבית-הסוהר, אבל ישנן גם בחורות נחמדות. אני התרשמתי לטובה מאורית ארביב. היא בחורה טובת-לב ואינטליגנטית. גם סיגריות נתנה לי לא פעם.

בדרך-כלל ישנן בין 100 ל-120 אסירות, וישנה צפיפות איומה. שש בנות בחדר. שמים זונות יחד עם כהר רות, שבחיי יומיים לא עברייניות, ונקלעו לבית-הסוהר בגלל כל מיני סיבות. הבחורות האלה מתחננות לפעמים להעביר אותן לתא אחר, וכלום לא ער זה. בית-הסוהר זה ממש חממה לפשע, ומה שהבחורות לא ידועות — הן לומדות מהעברייניות שם.

בג' צבעים

ס סיגנון הדיבור של רוב הסוהרות הוא כמו של זונות ברחוב. ביטויים אופייניים, כאשר פונים אליהן, הם: "תקפצי ליי", "זה מה שישו", "לא אמרו לך לבוא לבית-הסוהר?" וכשי אסירה עונה שהיא תגיש בג' נגדה, הסוהרת עונה: "תעשי בג' בכל הצ' בעים".

תיכף כשמגיעים לכלא, מחכים מיוון. זה לוקח כדרך שמונה עד 13 ימים. אבל כשיש לחץ, זה לוקח פחות כשחווה יערי ואביבה גרנות הפינו לכלא. אך המיון כמה ימים. את יערי הכניסו לחדר קטן, יחד עם אילנה לב העורכת-דין הרמאית, ואת אביבה גרנות עם ארובה גזית.

בטח, אם אני הייתי אשתו של חיים יבין, גם לי היו מסורים חדר קטן ומקצרים את מירמה. כאן ממש יש אפליה לשמה, כי תמיד יש מילחמה על חדר קטן, ששם אין רעש ויש פחות מריבות.

בכלא יש סוגים רבים של בחורות. למשל: המלשינות. להן יש הרבה טובות-הנאה. יש אחת שפוטרה למאסר-עולם על רצח חמותה. אחרי ארבע וחצי שנים היא יצאה לחופשה, למרות שמצ'י

שלושה דורות בכלא

גלית מיזרחי בת ה-22 שוב בכלא. בפעם הקודמת שנכנסה לשם, לפני ארבע שנים, לא היו לה קשרי-התאקלמות. כי את רוב נעוריה בילתה במוסדות דומים. היתה לה גם חוויה שרק מעטות זוכות לה: זמן קצר אחרי מאסרה הצטרפה אליה אמה, אביבה, שנשפטה על שחר בסמים. האם הביאה איתה את בתה הקטנה, שנולדה מאב אחר, וגלית בילתה שעות רבות ביום בחברת אחותה החדשה.

האם ושתי בנותיה היו. בעצם, מבחינת גילן, שלושה דורות של מישפחה אחת בבית-הסוהר.

גלית הורשעה אז בסיוע שלאחר מעשה ובהשמדת-ראיות ברצח בת-ישוב חזן. באותו רצח, שהתרחש על רקע לסבי, הורשעה מיכל אלקיים ונדונה למאסר-עולם. אלקיים סיפרה אז בבית-המישפט, כי אחת הסיבות למריבה בינה לבין חזן היתה אהבתה של הנרצחת לגלית מיזרחי. היא דרשה ממנה לנתק את קשריה עם גלית, אולם בת-ישוב הסבירה כי הידידות ביניהן אינה מינית. בלהט הוויכוח הרימה מיכל גוש-בטון, רוצצה את גולגולתה של בת-ישוב וזרקה את גומתה לתוך פיר של מעלית. בתחנה המרכזית החדשה בתל-אביב, לאחר מעשה עזרה גלית למיכל, יחד עם חברה לסבי נוספת, לשרוף את בגדיה המגואלים בדם של הנרצחת.

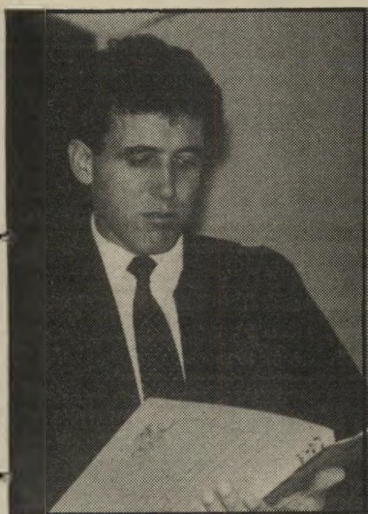
גלית נדונה על חלקה בפרשה זו לשלוש שנות מאסר. בכלא היא התמרדה פעמים רבות ונכלאה בצנינוק. עם הזמן הבינה שהיא גורמת נזק לעצמה, והחלה מתעניינת בשיקים.

מגשתי את גלית לפני כמה חודשים. אחרי שהשתחררה, היא ביקשה שאעזור לה בעניין השיקים. היא היתה במצב נואש. ביקשתי שתספר לי על חייה, איך נקלעה לבית-הסוהר. מדוע החליטה להשתקם. היא היתה מוכנה לספר הכל. מלבד רצח בת-ישוב חזן. על מיכל אלקיים אמרה רק: "אני שונאת אותה על מה שעשתה. לא אסלה לה".

זמן קצר אחרי שנפגשנו, נעצרה מיכל שוב. הפעם היא נאשמת בהשתתפות בנסיון של שוד מזויין, והיא עצורה עד תום-ההליכים (ראה מיסגרת נוספת בעמוד זה).

בפעמים הראשונות היא הגיעה לבית-המישפט ללא ייצוג מישפטי, לא היה לה כסף לשלם לפרקליט. למזלה, הגיע סיפור חייה לאוזניו של העורך-דין הצעיר אבי עמרה, שהחליט לייצג אותה בהתנדבות. הוא מקווה שיצליח לחץ אותה מהצרה החדשה שאליה נקלעה.

הורים שלי התגרשו כשהייתי בת 4. אבי לא התעניין בי בכלל, ולאמי היו עסקים רבים. רוב הזמן שיחקה קלפים ובילתה בקלובים. אני הייתי ילדה ורוקה וגרלתי במוסדות. מגיל 4 הייתי בנווה טף, אחר כך בבני-צמח ובעירון חדרה, בית-ספר חקלאי. הייתי ללא כל מיסגרת, ובמוסדות האלה לאף אחד לא איכפת כאמת. בגיל 13 גיליתי שאני חולת-הגנה, והתחלתי לגנוב מכוניות. בגיל 14 גנבתי, יחד עם חברה, מכונית מורד קורטינה ויצאנו לטיול לאילת. אחרי זה נסעתי הרבה פעמים לאילת, ותמיד

פרקליט עמרה בהתנדבות

"חשבנו שנגמור לשדוד"

דני שורצמן נראה כחור רגיל וחביב. שיערו בלונדי ועיניו כחולות בהירות. הוא הגיע ארצה מבית-המדינות, וכנער התחילו הסתכסכותיו עם החוק. הוא בן 23, וכבר הספיק לרצות שנים רבות בבתי-כלא שונים בארץ. בימים אלה נשפט על חלקו בנסיון לביצוע-שוד וקשירת-קשר לביצוע פשע. הוא הורשע על-פני הודאתו ונשלח לכלא לשש שנות-מאסר. יחד איתו נתפסו גלית מיזרחי וחנה אדרי (קריספין), אשר הבחישו כל קשר למיקרה. היום מתנהל מישפטן, לאחר שהפרידו בין התיקים, והן נשפטות בנפרד. דני שורצמן יופיע במישפטן בעד-תביעה מרכזי.

בעדותו במיטרה סירב שורצמן כתחילה לשתף פעולה עם המיטרה, וכשהסכים לספר את גרסתו האמיתית, לפי דבריו, סירב שורצמן לנקוב בשמן של שתי הנאשמות וכינה אותן "פלונתי" ו"אלמונית". לשאלת הקצין החוקר מרדע אינו קורא להן בשמן, לא היתה לו תשובה, ותיכף בהמשך העדות אמר: "זו היתה גלית מיזרחי וחנה אדרי".

גם בעדותו בבית-המישפט סיפר שורצמן את הקורות אותו באותו יום של נסיון השוד, ללא כל התרגשות. הוא התייחס לעובדות כאל אירוע יום יומי רגיל בהחלט.

סיפור שורצמן:

אתמול בבוקר הייתי בעבודה של אמי, לקחתי ממנה 20 שקלים ונסעתי לתחנה המרכזית, שם הסתובבתי עד השעה 11 לפניצה-הריים.

אחר כך נסעתי לרחוב הירקון והתיישבתי בבית-קפה בשם יסמין. ראיתי שם ידידה שלי, שפעם יצאת איתה, בשם שושנה סלוק, שהיא נרקומנית וגרה כמלון נווה-ים. שתינו קפה וישונוה הלכה.

הסתובבתי בטיילת עד 3 אחר-הצהריים בערך, ופגשתי את גלית מיזרחי יחד עם חנה אדרי. שלושתנו טיילנו יחד ברחוב אלנבי, עד שהגענו לתחנת-האוטובוסים של קו 16. עלינו לאוטובוס וירדנו ברחוב ששת הימים.

קודם שטיילנו ברחוב אלנבי אמרה חנה אדרי שיש לה חברה עם הרבה והב ברחוב ששת הימים, והיות ויש עליה אקדה, אפשר ללכת ולעשות שוד. אני אמרתי לה שאני צריך להיות בשעה 3 אחר-הצהריים בבית. כי הבסחתי לאמא שלי לבוא אליה, היא אמרה לי שנגמור את השוד עד 3, ואחרי זה אסע הביתה.

המצב הכספי שלי היה גרוע והחלטתי ללכת איתם. את השרדה הסתירה חנה בחגורה של המיכניסים שלה. גלית לא השתתפה בשיחה בינתיים. כשירדנו ברחוב ששת הימים, הלכה חנה ראשונה וגלית ואני הלכנו אחריה.

כשהגענו לבניין ביקשה חנה שגלית ואני נכנס כמה דקות אחריה. חנה צילצלה